

ΔΟΞΑ ΤΟΙΣ ΗΤΤΗΜΕΝΟΙΣ

ΕΡΓΑ

ΤΩΝ ΕΝ ΡΩΜΗ ΓΑΛΛΩΝ ΥΠΟΤΡΟΦΩΝ

ΔΟΞΑ ΤΟΙΣ ΗΤΤΗΜΕΝΟΙΣ

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία συντηροῦσα ἐν Ῥώμῃ ὑποτρόφους, σπουδάζοντες τὴν καλλιτεχνίαν, ἀπικτεῖ παρ' ἐκάστου αὐτῶν νάποστέλλωσι κατ' ἔτος εἰς Παρισίους ἐν ἡ πλείωτερα ἔργα, ὡς δείγμα τῆς ἐπιμελείας καὶ προόδου των.

Τὰ ἔργα ταῦτα πρὶν ἢ ἀποσταλῶσιν, ἐκτίθενται πρῶτον μὲν ἐπὶ τινος ἡμέρας ἐν τῇ στοᾷ τῆς Μεδικεῖου ἐπαύλεως εἰς κοινὴν θέαν, καὶ ἔπειτα στέλλονται εἰς Παρισίους, ὅπου ἐκτίθενται δημοσίᾳ ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς σχολῆς τῶν καλῶν τεχνῶν· ἐκεῖ δὲ συνεκτίθενται καὶ τὰ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο βραβευθέντα ἔργα ἐν τῷ ἐν Ῥώμῃ διαγωνισμῷ τῆς καλλιτεχνίας. Πάντα δὲ ταῦτα ἐκτίθενται ἐκ δευτέρου ἐν τῇ κατ' ἔτος τελευτούμενῃ ἐν Παρισίοις καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει, περὶ ἧς συντόμως ἐγράψαμεν ἐν σελ. 3 τοῦ «Μουσείου».

Καὶ κατὰ τὸν παρελθόντα λοιπὸν θύριον ἐξετέθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐν Παρισίοις σχολῆς τῶν καλῶν τεχνῶν τὰ ἔργα τῶν ἐν Ῥώμῃ ὑποτρόφων, μετὰ ξὺ τῶν ὁποίων διακρίνεται τὸ ἐν τῇ προηγουμένη σελίδι εἰκονιζόμενον σύμπλεγμα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν

«ΔΟΞΑ ΤΟΙΣ ΗΤΤΗΜΕΝΟΙΣ (GLORIA VICTIS)»

ἔργον ἐν προπλάσματι τοῦ τεταρτοετοῦς ὑποτρόφου M. Mercié δις μέχρι τοῦδε βραβευθέντος.

Διὰ τοῦ συμπλέγματος τούτου παρίσταται ἡ Δόξα κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀνήγειρε ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης νεκρὸν μαχητὴν βαρέως πληγωμένον, κρατοῦντα ἔτι τὸ τετραυσεμένον ζῆφοι του. Φέρουσα δ' αὐτὸν ἐν ἀγάλλαις ἐτοιμάζεται νά πετάξῃ πρὸς τοῦτο δὲ πλήττει διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς τῆς τὸ δαφνοστεφὲς ἔδρανον, καὶ ἀνοίγει τὰ μακρὰ πτερὰ τῆς, ῥίπτουσα συγχρόνως βλέμμα ὑπεροπτικὸν καὶ ἀπειλητικὸν πρὸς τοὺς νικητάς.

Ἡ κεφαλὴ τῆς δόξης εἶναι ἀρρενωπὴ καὶ ἐκκραστικωτάτη, ἡ δὲ θέσις τοῦ τραυματίου λίαν φυσική· ἐν γένει δὲ τὸ σύμπλεγμα ὅλον ἔχει τὸ ἥρωϊκόν.

Ὁ καλλιτέχνης ἐκ τῶν παθημάτων τῆς πατρίδος τοῦ ἐμπνεόμενος, ἠθέλησε συμβολικῶς νά δείξῃ ὅτι ἡ Πατρίς του καὶ τοὶ ἡττηθεῖσα κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον οὐχ ἦττον ἐδοξάζθη.

ΜΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΛΕΥΚΟΙ

EX AMERICIS.

Ἡ Ἀμερικὴ ἐδοξίμασε τὰ δεινὰ φοβεροῦ ἐμφυλίου πολέμου μόνον διὰ τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας τῶν Μαύρων. Καὶ ὅμως κατὰ τὰ φαινόμενα οἱ Λευκοὶ τῆς Νέας Ἰόρκης δὲν ψάλλουσι, ἐπὶ τοῦ παρόντος τουλάχιστον, μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως, τὸ

μετὰ τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας ποιηθὲν ἄσμα ἐν ἐκάστη στροφῇ τοῦ ὁποίου ἐπαναλαμβάνονται ὡς ἐφεξὸς αἱ λέξεις αὗται·

Οἱ Μαῦροι τώρα πλεον

εἶνε ἀδελφοὶ μας

εἶνε ἀδελφοὶ μας

Εὐκόλως δὲ δύναται τις νά κρίνῃ περὶ τούτου, ἐκ τῆς ἐπομένης πολυταράχου σκηνῆς ἧτις διεδραματίσθη ἐν τινὶ τῶν Θεάτρων τῆς Νέας Ἰόρκης.

Ἦτο σχεδὸν ἐβδόμη καὶ ἡμίσεια ὥρα τῆς ἐσπέρας καὶ τὸ θέατρον «Κολωνία» ἦτο πλήρες κατὰ τὰ δύο τρίτα· ἔμελλε δὲ νά ὑψωθῇ ἡ αὐλαία ἵνα διδαχθῇ τὸ δρᾶμα «Βελτίωσις». Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δύο Μαῦροι παρουσιάσθησαν πρὸ τῆς θύρας τῆς πλατείας καὶ ἐζήτησαν νά εἰσελθῶσιν ἀλλὰ τοῖς ἀπηγόρευσαν τὴν εἴσοδον. Ἐκείνοι ὅμως ἐπιμένοντες, εἰσῆλθον ἐπὶ τέλους καὶ ἐκάθησαν. Ὡς ἐκ τούτου δὲ θόρυβος μέγας ἐγένετο καὶ πανταχόθεν ἠκούσθησαν κραυγαί· «Ἐξὼ ἔξω!» Οἱ παριστάμενοι βιάζουσι τοὺς Μαῦρους νά ἐξέλθωσι δίδοντας εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἐν τάλληρον, τὴν τιμὴν τῆς εἰσόδου, λέγοντες αὐτοῖς· νά φύγωσιν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δὲν ἐπειθήνοντο, εἰς ἐκ τῶν Λευκῶν ἔδραξε τὸν ἔτερον τῶν Μαύρων ἐκ τοῦ τρχήλου καὶ ἠθέλησε νά τον ὠθήσῃ ἔξω· ὁ Μαῦρος ἀντίσταται καὶ συνάπτεται πάλιν.

Οἱ ἠθοποιοὶ ἐν σολῇ πηδῶσιν εἰς τὴν πλατείαν, τὸ κακὸν αὐξάνει καὶ οἱ Μαῦροι κατανικηθέντες πλησιάζουσι νά ὑποχωρήσωσι. Ἀλλ' αἴφνης μέγας θόρυβος ἠκούσθη καὶ μέγας ὠθισμὸς ἐγένετο ἔξω· αἱ θύραι ἀνοίγονται καὶ ἐντὸς τῆς πλατείας χύνεται κύμα Μαύρων οἰτινες ὠπλισμένοι διὰ ῥοπάλων ἀνοίγουσι δρόμον κτυπῶντες δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἡ ταραχὴ ἦτο μεγίστη· πολλὰ κυρία ἦσαν ἐν τῇ πλατείᾳ· τὰς ἀνεβίβασαν λοιπὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὅπου καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν Λευκῶν κατέφυγον.

Ἐν τῇ συμπλοκῇ ἧτις κατέστη γενικὴ πλέον, πολλοὶ Λευκοὶ ἐκτυπήθησαν ὑπὸ τῶν Μαύρων εἴτε διὰ τῶν ῥοπάλων εἴτε καὶ διὰ λακτισμάτων.

Εἷς τῶν Μαύρων ἀρπάσας ἐν τῶν καθισμάτων τῆς ὀρχήστρας καὶ μεταχειρισθείς αὐτὸ ὡς ὄπλον, κτυπᾷ τοὺς περικυκλουμένους αὐτὸν ἄλλος τις ἀρπάσας λύχον πετρελαίου τὸν ἔρριπεν ἀνημμένον κατὰ τῶν ἐναντιῶν, καὶ ἄλλοι δὲ ἐμιμήθησαν αὐτόν· ὥστε κραυγαί ἠκούσθησαν πυρκαϊά! Ἐδραμεν ἡ Αστυνομία, ἀλλ' ἤδη οἱ Λευκοὶ εἶχον ἐξαφανισθῇ καὶ οἱ Μαῦροι ἀπέμειναν κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἐκ τούτων λοιπὸν τινὰς μὲν συλλαβοῦσα, τοὺς δὲ λοιποὺς διαλύσασα, ἐπανεφέρε τὴν ἡσυχίαν καὶ τάξιν μεθ' ἧ ἤρξατο ἡ παράστασις.

Πόσον ὅμως ὠχρὸν θὰ ἦτο τὸ παρασταθὲν δρᾶμα μετὰ τὰς συγκινήσεις τοιοῦτου προλόγου!

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ.

I.

Συνουλίαι τις μὲ φθάνει, ἀρμονία γλυκυτάτη...
Κεφαλὰς παιδιῶν βλέπω, βλέπω αἶμα σχολείου...
Τῆς ἀμάξης σου τὸν δρόμον, ἀγαθὴ μου φίλε, κράτει!
«Ὁ, μαγεύει τὴν ψυχὴν μου τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου!

Συναισθάνομαι βαθεῖας καὶ γλυκέας συγκινήσεις,
Ὅταν βλέπω τὰ παιδιά, τὰς πληθύας τοῦ σχολείου...
Μὴ μαγεῖσθε με διότι μ' ἔρχονται αἱ ἀναμνήσεις!
Τῆς μικρᾶς μου ἀλφαβήτου καὶ τοῦ ἀγοστάτου βίου;

Εἶν' αὐτὸ καὶ μόνον; «Ὀχι» ὅπου ἂν σας διακρίνη,
Ἄν μικρὰ μου, μετὰ πόθου ἡ ψυχὴ μου σὰς θωπεύῃ,
Εἰς χρυσῶν ἐλπίδων κόσμον, ὁμοῦ αὕτη ἔνθους κλίνει.
Καὶ ἰδοὺ ὑμῶν ἡ θεὰ διατὶ ἐμὲ μαγεύει.

II.

Μετ' ὀλίγου· ἔτι χρόνους τὰ πτωγὰ αὐτὰ παιδιά
Εἰ· τὸν δόσηλον ἀγῶνα τῆς ζωῆς θ' ἀποδοῦσαι,
Ἄλλα θέλει ἀμειλίχως ἀφανίσ' ἡ δυστυχία,
Ἄλλα θέλει χρυσὴ μοῖρα καὶ νεότης στεφανώσαι.

Ἐὰν σήμερον τὸ ῥάκος καὶ τὸ δάκρ' ἦνε στολή των,
Πότος· αὖριον γνωρίζει, ἐκ τοῦ κύκλου των ὥρατος
Μὴ φανῆ τις αἴφνης ἡρώς, στρατηγὸς τῶν ἀνικητῶν,
Δάφνη τοῦ μικροῦ χωρίου, τῆς Ἑλλάδος ὅλης κλέους;

Πότος αὖριον γνωρίζει ἐκ τῆς χαρῶπης πληθύος
Ἦτις σήμερον εὐφώνως ἀτακτεῖ, σκιρτᾷ, μαυθάνει,
Μὴ ἂν αἴφνης ἀνατελῇ νοῦς διάφωτος καὶ θεός,
Ἄστρον τῆς καλῆς Ἑλλάδος, χρυσοῦ μέλλοντος σκαπένης;

Θάρρος, φίλοι μου· ὁ κόσμος εἶνε μοῖρα τῶν κρειττόνων
Κ' ἤρχισαν πολλὰκις οὗτοι τὴν ζωὴν των ῥακενδύται.
Αὖριον οἱ ἄνδρες ὅλοι κλίνουσι διὰ τὸν χρόνον
Κ' ἡ πατρίς αὐτῆς ἠγέτας καλεῖ σὰς· Ἐτοιμασθήτε!

III.

Ὁ Θεὸς· γλυκὸς φρουρὸς τῆς, ὁ Θεὸς νά εὐλογῆται
Τὴν καρδίαν ἦτις ἦλθεν ὡς ἠγάτης τοῦ σχολείου,
Καὶ φωτίζει τὰ παιδιά καὶ ὡς ὄρνις περιπτύσσει.
—Πᾶς λατρεύει ἡ ψυχὴ μου τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου!

S. N. B.

ΜΝΗΜΕΙΑ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΤΟ ΑΓΓΑΙΚΟΝ ΒΟΥΛΕΓΗΘΡΙΟΝ. — ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ.

Ἡ πρώτη τῶν ὄπισθεν εἰκονογραφικῶν παριστᾷ τὸ μεγαλοπρεπέστατον μέγαρον τοῦ Οὐεστμίνστερ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου συνεδριάζουσιν αἱ Βουλαὶ τῆς Ἀγγλίας ἡ τῶν Λόρδων καὶ ἡ τῶν Κοινοτήτων.

Καίτοι δὲ ὠκοδομημένον ἐκ λευκοῦ λίθου, καὶ μολὶς πρό τινων ἐτῶν, οὐχ ἦττον ὅμως ἔχει ἥδη τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο χροῶμα, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ καπνὸς τῶν γαιανθράκων περιβάλλει πάντα τὰ μνημεῖα καὶ τὰ κτίρια τοῦ Λονδίνου.

Ὁ Πύργος τὸν ὁποῖον βλέπει ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς εἰκόνας καὶ ἀμέσως ὀπισθεν τῆς δένδρστοιχίας, ὀνομάζεται Πύργος τοῦ Ὁρολογίου (Clock Tower).

Ὁ δὲ ἕτερος πύργος πολὺ μεγαλῆτερος τοῦ ἀνωτέρω, εἶνε ὁ λεγόμενος τῆς Βικτωρίας καὶ ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὰς ἐπισήμους τελετὰς ὑψοῦται ἡ βασιλικὴ σημεῖα. Τὰ

ἄκρα δὲ τῶν πύργων τούτων ὡς καὶ τὰ τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος, στολίζουσιν ἐπίχρυσα κοσμήματα ἐπὶ τῶν ὁποίων πίπτουσιν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου παράχρυσον· θέμα λαμπρότατον. Ἡ δὲ παρακειμένη γέφυρα τῆς ὁποίας δύο μόνον ἀψίδες φαίνονται ἐν τῇ εἰκόνεινε ἡ τοῦ Οὐεστμίνστερ, ἐκ τοῦ μεγάρου λαβοῦσα τὸ ὄνομα.

Ἀπὸ τῆς γεφύρας δὲ ταύτης ἀρχεται τὸ πρῶτον τμήμα τῶν παροχθίων τειχῶν, τὰ ὁποία εἶνε ἐκτισμένα εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ταμέσως. Τὰ τείχη ταῦτα εἶνε ἐκ γρανίτου καὶ ἀληθῶς κυκλώπεια διὰ τὰ ὁποία ἐδαπανήθησαν ἑκατομμύρια ὄλα λίρων.

Ἐν τῇ ἀπέναντι εἰκόνι βλέπει ὁ ἀναγνώστης τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου οὐτινος ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ πολυτελέστατος θόλος εἶνε ὁ μέγιστος μετὰ τὸν τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ῥώμης. Εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς εἰκόνας εὐρίσκομεν πάλιν τὰ παρόχθια τείχη περὶ τῶν ὁποίων εἶπομεν ἀνωτέρω ἐκτεινόμενα 200 περίπου μέτρα πρὸς τὰ δεξιὰ. Πλησίον τῶν παροχθίων φαίνεται κατὰσθημα ἀερίφωτος, τοῦ ὁποίου αἱ καπνοδόχοι καπνίζουσιν ἤδη, πάντα δὲ τὰ μεταξὺ τοῦ καταστήματος τούτου καὶ τοῦ ποταμοῦ ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ λεγομένου Τέμπλου.

Τὰ δὲ μακρὰ καὶ πολυώροφα κτίρια τὰ ὁποία φαίνονται ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τῆς εἰκόνας, εἶνε τὰ γραφεῖα τῶν δικηγόρων ἐνθα δέχονται τοὺς πελάτας των ἀπὸ τῆς δεκάτης προΐνῆς ὥρας μέχρι τῆς πέμπτης τῆς ἐσπέρας.

Ἐκεῖ πλησίον εἶνε ἡ προκουαία πρὸ τῆς ὁποίας κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἴσταται μικρὸν ἀτμόπλοιον ἀποβιβάζον ἐπιβάτας, ὀλίγον δὲ πρὸς τὰ ἐδῶ σταθεμεῖι πολεμικὸν βρίκιον ἀνευ ἰστῶν χρησιμεῖον ὡς ἀστυνομικὸς σταθμὸς.

ΤΥΠΟΙ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.

Ἄς βίψωμεν ἤδη ἐν βλέμμα πρὸς τὰ κάτω τῶν σελίδων.

Ἐν πρώτοις οἱ τρεῖς ῥακενδύται ἐκεῖνοι ἀντιπροσωπεύουσι τὰ θύματα τῆς ἐκνηρίας καὶ τῆς μέθητος· οἱ τρεῖς οὗτοι κάτοικοι τῆς φρικταλέας συνοικίας τοῦ Ἁγίου Γίλλης ἴστανται ἔμπροσθεν τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος καὶ συζητοῦσι περὶ τῆς μελλούσης τύχης τῶν ἐν αὐτῷ κρατουμένων ἀθλίων καὶ ἐξουθενημένων συντρόφων των.

Ὅλος ἀντίθετος εἶνε ἡ θέσις τοῦ πλησίον αὐτῶν τ ζ ε ν τ λ ε μ α ν. Ἰδοὺ δὲ ἐν ὀλίγοις ὁποῖος τις πρέπει νά ᾔνε ὁ θέλων νά φαίνεται ἐν Ἀγγλίᾳ τ ζ ε ν τ λ ε μ α ν. Ὁ τοιοῦτος ἐνδέεται πάντοτε κίνουρηγὴ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, φορεῖ ὑποκάμισον λευκότατον ὡς ἡ χιών, ζυρίζει τρακτικῶς τὸ γένειον ἡ τρέφει παραγναθίδας κομφῶς κτενισμένους καὶ ἐστιλβωμένους, βαδίζει ἀλύγιστος, καὶ ὀμιλεῖ ὀλίγον.

Ἡ ὑπὸ τὸν τ ζ ε ν τ λ ε μ α ν κεφαλὴ τοῦ στρατιώτου, ἡ τόσον ἐπιτηδείως κτενισμένη καὶ μυρωμένη, καὶ φέρουσα τὸν στρατιωτικὸν πῖλον πρὸς τὸ ἀριστερόν ὠτίον κεκλιμένον, καὶ συγκρατούμενον διὰ τῆς λωρίδος, ἧτις διέρχεται διὰ τοῦ κάτω χείλους του κατὰ τὸ ἔθιμον τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ, ἡ κεφαλὴ αὕτη εἰκονίζει πιστῶς τὸ ὑπεροπτικὸν ὕψος τοῦ ἀπλοῦ ἄγγλου στρατιώτου.

Πλησίον τῶν δύο τούτων κορυφῶν κεφαλῶν ἱσταται ἀσελῶς ἐνδεδυμένος γραμμικοκομιστὴς ἔτοιμος νὰ ἐγχειρίσῃ τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποῖαν κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του.

Παρέκει καὶ εἰς τὴν ἄλλην σελίδα κοράσιον ἀνυπόδητον εἰκὼν πιστῆς δυστυχίας, τρέχει ἀσθμαίνον ἵνα πωλήσῃ τὰς ἐφημερίδας τὰς ὁποίας κρατεῖ, καὶ οὕτω μὲν κερδήσῃ τὸν

ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ.

ἐπιούσιον ἄρτον του! .

Δεξιᾷ τῆς σελίδος ἀμέριμος ἱσταται εὐτραφέστατος πωλητὴς βραστῶν γεωμῶν, ὅστις ἔχων τὴν κκπνοσύριγγα εἰς τὸ στόμα καὶ στηρίζων τὴν ἀριστερὰν χεῖρά του ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ μεταλλίνου κινήτου μαγειρείου του, φωνάζει ἐκ διαλειμμάτων « Καῖνε κί' ἀχνίζου!» (All hot! All hot! Smoking! All hot!)

Ἄλλὰ οἱ ὑπὲρ τῶν γεω-

μῶν του ἔπαινοι οὐδὲ συγκινουσι καὶ τὴν πρό αὐτοῦ διαβαίνουσαν ἀνίδα ἥτις ἐκ τῆς ἐνδυμασίας τῆς φαίνεται ὅτι εἶνε ἐργάτης ἢ κόρη μικροπύρου τινός. Ἐγούσα τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων τῆς πόλκας τῆς ἀφίνει τὸ φρέμα τῆς νὰ σύρεται κατὰ γῆς, διότι ἂν το ἐσήκωνε πολὺ θὰ ἐκοπίαζε.

Τελευτῶντες ρίψωμεν βλέμμα πόνου πρὸς τὰ δύο ἐκείνα ἡμίγυ-

ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ Μητροπολιτικὸς ναὸς τοῦ Λονδίνου.

μνα πλάσματα τὰ ὁποῖα κείνται κατὰ γῆς. Ἡ κορασις τείνει τὴν χεῖρα καὶ διὰ φωνῆς διακεκομμένης τὴν ζητεῖ νὰ ἐπισύρῃ τὴν εὐσπλαγγνίαν τοῦ διαβάτου, ἐν ᾧ ὁ μικρὸς ἀδελφός τῆς βρέφος ἔτι, συλλογίζεται περιλυπὸς οὐχὶ διότι δὲν ἔχει καὶ αὐτὸ ἄθυρμά τι νὰ παίξῃ ὡς τ' ἄλλα παιδιά, ἀλλὰ διότι δὲν ἔχει τεμάχιον ξηροῦ ἄρτου διὰ νὰ χορτάσῃ τὴν μαστίζουσαν αὐτὸ πείναν!

ΠΥΡΓΙΤΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

κατά τὸν Η. de la Blanchère.

(Συνέχεια)

Ἡ ἀθλία ἐκεῖνη Κίσσα ἦτο πτηνὸν φλύαρον καὶ φλύαρον, δὲν ἔπαιον ἢ γλώσσᾳ της, ἔλεγεν ἔλεγε, καὶ τὸ στόμα της δὲν ἐλουρᾶζέτο. Καὶ τὸ χειρότερον, μάλιστα ἡνοιγον τὸ στόμα μου νὰ την ἐρωτήσω τίποτε, ἀμέσως ἐκείνη, πρὶν ἀκούσῃ τί ἤθελον νὰ εἶπω, μ' ἀπεκρίνετο, ὡς ἐὰν ἐμάντευε τί ἤθελον νὰ την ἐρωτήσω ὡστε ἐπὶ τέλους καὶ ἐγὼ φρονίμως ποιῶν ἀπεράσιστα νὰ την ἀκούω, χωρὶς νὰ την διακόψω. Μ' ἐδιηγήθη λοιπὸν διάφορα πράγματα περὶ τοῦ Βοτανικοῦ κήπου, καὶ μ' ἔδειξε καταλεπτῶς πάντα τὰ μέρη αὐτοῦ, τὰ ὅποια ἀληθῶς ἦσαν περιεργότατα.

Ἐγὼ δέ, ἐπειδὴ ἐκ φύσεως εἶμαι περίεργος, παρέβλεψα τὸ ἐλάττωμά της χάριν τῶν πολλῶν καὶ ποιητικῶν γνώσεών της, ἐκ τῶν ὁποίων ἠλιθίζον ὅτι πολὺ θὰ ὠφελήθω. Καὶ πραγματικῶς δὲν μετανόησα διὰ τὴν μετ' αὐτῆς γνωριμίαν μου.

Παρετήρησα δὲ ὅτι ἐφοβεῖτο ἰδίως τοὺς ἀνθρώπους, καὶ δάκεις μακρόθεν μόνον τοὺς ἔβλεπεν, ἐρρευσεν ἀμέσως. Ἐκ φύσεως δὲ ὑποπτος οὗτος, μὲ εἰδοποιεῖ καὶ ἐπέτων καὶ ἐγὼ μετ' αὐτῆς. Τὸν κύνιον ὅμως οἱ κύνες καὶ τὰ ἀρπακτικὰ ὄρνεα ὅχι μόνον δὲν τὴν ἐφοβίζον, ἀλλὰ καὶ ἐπέπιπτε κατ' αὐτῶν. Ἐγὼ ὅμως δάκεις ἔβλεπον κύνα ἢ ὄρνεον, προσεπάθουν νὰ γίνω ὅσο τὸ δυνατὸν μικρότερος, καὶ νὰ κρυφθῶ εἰς τινα γωνίαν ἔως ὅτου πρέλθῃ ὁ κίνδυνος· διότι ἡ Κίσσα ἐφορμῶσα κατ' αὐτῶν μετὰ κρυγῶν καὶ θορύβου, προσεκάλει ὅλας τὰς ἐκεῖ πλησίον εὐρισκομένης Κίσσας, ἐγένετο δὲ ταραχὴ φοβερά ἰκινή νὰ ἐξυπνίσῃ καὶ νεκρὸν καὶ τότε μόνον ἡσύχασεν ὁ κόσμος ἀφ' οὗ ὁ ἐχθρὸς ἐτρέπετο εἰς φυγὴν. Ἀλλ' ἐγὼ καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς ταραχῆς ἔμεινον κεκρυμμένοι ἐπὶ τινος ὄρου περιμένον νὰ διαλυθῶσιν αἱ Κίσσαι, ὅπερ δὲν ἐγένετο τόσον εὐκόλως, διότι αἱ συνομιλίας των ἦσαν ἀτελείωτοι καὶ μάλιστα μετὰ πολλῶν ὄρων ἀνεχώρου, καὶ τότε ἐξηρχίμην καὶ ἐγὼ ἐκ τῆς κρύπτῃς μου.

Ἡμέραν τινὰ συνομιλοῦμεν, ἢ διὰ νὰ εἶπω ἀκριβέστερον, ὡμίλει ἐκεῖνη μίση, αὐτῆ ἐρωτῶσα καὶ αὐτῆ ἀπεκρινομένη. Ἐγὼ ἔτρεχε νὰ κἀλθῃ ἐπὶ τινος κλάδου ὀλίγον ὑψηλότερα ἐκεῖνης, καὶ κύψας παρετήρησα ὅτι εἶχεν εἰς τὸν λαιμὸν της περιδέραιον τὸ ὅποιον ἐκρύπτετο σχεδὸν ὑπὸ τὰ πτερὰ της.

— Δέν μοι λέγεις, ἀγαπητή μου φίλη, πῶς εὐρέθη εἰς τὸν λαιμὸν σου τὸ μικρὸν τοῦτο κόσμημα;

— Ἀληθινά. Εἶσαι λοιπὸν περίεργος φίλε μου Πυργίτη! Ἴδου πῶς εὐρέθη καὶ διακί. Ἐνῶ ἤμην μικρὰ μὲ συνέλαβεν ἀνθρωπὸς τις καὶ μ' ἔρρεν εἰς οἰκίαν ὅπου ἔζων ἀνεξάρτητος καὶ εὐτυχής. Δυστυχῶς ἡμεῖς αἱ Κίσσαι δὲν εἰμποροῦμεν νὰ λησμονήσωμεν τὰ φυτικά μας· ὅθεν ἤρπαζον κρυφίως διάφορα πράγματα καὶ τὰ ἐκρυπτον εἰς τινα γωνίαν τοῦ κήπου. Καὶ ἐν ὅσῳ μὲν ἐκλεπτον τροφίμα καὶ ἄλλα μεθαιμνά πράγματα δὲν ἐπέριζεν, ἀλλ' ἡμέραν τινὰ εὐρηκα μικρὰ τινὰ ἀργυρὰ νομίσματα τὰ ὅποια μ' ἐφάνησαν ὠραϊότατα, διότι πρόκειται νὰ εἰζεύρῃς ὅτι ἐγὼ λατρεύω πᾶν ὅ,τι

λάμπει, ὡστε δὲν εἰμποροῦσα νὰ κρατηθῶ τὰ ἐπὶ ἑνὸς ἀνά ἕν, καὶ τὰ ἔφερα εἰς τὸ θησαυροφυλάκιόν μου.

Ἀλλοτε πάλιν ἐπὶ ὠραϊότατον δακτυλίδιον τὸ ὅποιον ἦτο ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς κυρίας μου. Τότε δὲ ἔγεινε μεγάλη ταραχὴ ὑπόπτευσαν τοὺς ὑπηρετάς καὶ μάλιστα εἰδίως ἕνα ἐξ αὐτῶν. Καὶ ἂν μὲν ἐγὼ δὲν ἐξηκολούθουν τὰς κλοπὰς μου, τὰ πάντα θὰ ἐλησμονοῦντο, ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ καθ' ἡμέραν ἐχάνοντο πράγματα καὶ οἱ ὑπηρετῆαι δὲν εἶχον ἡσυχίαν, εἰς ἐξ αὐτῶν ἐσκέφθη νὰ με παραφυλάξῃ.

Καὶ τῷ ὄντι μετ' ὀλίγον μ' ἀνεκάλυψαν, καὶ τὸ θησαυροφυλάκιόν μου διηρπάγη. Φοβηθεῖσα λοιπὸν μήπως πρὸς τιμωρίαν μὲ φυλακίσωσιν ἐντὸς κλωβίου, ἐνόμισα φρόνιμον νὰ φύγω. Καὶ ἤλθον λοιπὸν ἐδῶ φέρουσα εἰς τὸν λαιμὸν μου τὸ σημεῖον τῆς δουλείας μου τὸ περιδέραιον τοῦτο, τὸ ὅποιον ἡ κυρία μου μ' εἶχε κατασκευάσει διὰ τῶν ἰδίων της χειρῶν. Ἡ κυρία μου ἦτο καλῆς ψυχῆς, νέα καὶ τὴν ἡγάπων πολὺ μ' ἔμαθε νὰ λέγω πολλὰς λέξεις καὶ φράσεις, καὶ ὁσάκις εἶχε συναναστροφὴν μὲ προσεκάλει ἐντὸς τῆς αἰθούσης, καὶ ὅλοι μ' ἠρώτων διαφόρους ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐγὼ ἀπεκρινόμην ὅτι με ἤρχετο.

Ταῖς προάλλαις, ἦλθεν εἰς τὸν κήπον τοῦτον μετὰ πολλῶν ἄλλων νεανίδων, καὶ ἐγὼ διὰ νὰ δεῖξω εἰς τὴν ἀγαπητῆν μου κυρίαν ὅτι δὲν τὴν ἐλησμόνησα, ἐπέταξα ἐπὶ τινος κλάδου τοῦ δένδρου, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὁποίου ἐκάθησαν νάναπαυθῶσι, καὶ ἐκεῖ κεκρυμμένη ἐντὸς τῶν φύλλων ἀνεφώνησα πολλὰκις.

— Καλημέρα Σοφία! Καλημέρα Σοφία!!...

Ὅλκι δὲ ἐκείνη αἱ εὐθυμοὶ νεανίδες μετ' ἐκπλήξεως ὑψώσαν τὰς κεφαλὰς των καὶ παρετήρουν δεξιά καὶ ἀριστερά μόνη δὲ ἡ κυρία μου ἀναγνώρισασα τὴν φωνήν μου, μ' ἀπεκρίθη μετὰ τρυφερότητος.

— Καλημέρα Κίσσα μου! Καλημέρα πουλάκι μου!!...

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν πλήρεις δακρύων!... Συγχρόνως δὲ ὅλοι ἐκείνη αἱ κυρίαι συνεσκέπτοντο πῶς νὰ εὕρωσι τρόπον νὰ με συλλάβωσιν ἐγὼ ὅμως ὡς ἤκουσα τὴν συνομιλίαν των ἐπέταξα καὶ ἔφυγα μακρὰν...

Τοιαύτη ἐν συντόμῳ ἡ ἱστορία μου. Ἀλλὰ ὅτι παρετήρησα, ἀγαπητέ μου Πυργίτη, ἐξηκολούθησεν ἡ Κίσσα, ὅτι ἐγὼ εἶμαι πλέον πεπαιδευμένη παρ' ὅλα τὰ πτηνὰ τοῦ κήπου τούτου... Καὶ ἐπειδὴ ἐμάντευσα ὅτι συνέζητες πολὺ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐσκέφθη ὅτι ἡ συντροφία σου θὰ μ' ἦτο πολὺ ὠφέλιμος, καὶ θὰ εἶχον ἐν πτηνὸν ἀνεπτυγμένον νὰ συνδιαλέγωμαι, διότι τὰ πλειότερα τῶν πτηνῶν τοῦ τόπου τούτου εἶνε ὅλως διόλου ἀπαιδεύτα καὶ κτήνη. Τινὰ δὲ μόνον ἐξ αὐτῶν, ὀλιγώτερον βλακώδη, λόγου χάριν ἡ ἀηδὼν καὶ ὁ κόσσυρος, τόσον κομπάζουν διὰ τὴν μουσικὴν των τέχνην, ὡστε δὲν μας καταδέχονται... Ἐγὼ εἰμποροῦν νὰ σχετισθῶ μετὰ τῆς κορώνης, ἀλλὰ εἶνε τόσον τρελλὴ καὶ τόσον φλύαρος, ὡστε δὲν συμφωνοῦμεν...

— Ταλαίπωρος Κίσσα, ἐσκέφθη ἐγὼ, βλέπεις τὸ κάρφον τὸ ὅποιον εἶνε ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, καὶ τὴν δοκὴν τὴν ὅποιαν ἔχεις σὺ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου δὲν αἰσθάνεσαι;

Ἐπὶ πολλὸν ὄραν ἐξηκολούθει μωρολογούσα ἄνευ

διακοπῆς, καὶ ἐγὼ τὴν ἤκουον σχεδὸν κοιμώμενος... ἐν τούτοις ἐκεῖνη ἔλεγε ἔως ὅτου ἐφθασεν ἡ νύξ. Ἐν ᾧ δὲ ἐμελλομεν νὰ κοιμηθῶμεν, τὴν εἶδον αἰφνης ἀνοιγούσαν τὰς πτέρυγας της, ἐκτείνουσαν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τὸν λαιμὸν, ἀνορθόνουσαν τὰ πτερὰ της καὶ προστομαζομένην ὡς εἰς μάχην. Μ' ἐφώναξε δὲ νὰ τρέξω καὶ νὰ κρυφθῶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας της, ἀλλὰ μάλιστα ἐπρόφρασα νὰ πετάξω πλησίον της, καὶ ἰδοὺ ἐπεφάνη ὁ ἐχθρὸς. Ἦτο δὲ χονδρὴ γλαυξ τὴν ὁποίαν ἡ Κίσσα ὑπεδέχθη διὰ φοβερῶν κτυπημάτων τοῦ βράχους της· ἐκεῖνη δὲ ἐκτύπησε τὸν ὑπερασπιστήν μου διὰ τοῦ ποδός της εἰς τὴν βράχιν, ἔνεκα δὲ τοῦ βάρους τοῦ κτυπήματος ἡ Κίσσα ἐκλονίσθη, καὶ ἐν ᾧ προσεπάθησε νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τοῦ κλάδου, ἤνοιξε τὰς πτέρυγας της καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ μ' ἐκτύπησε τόσον δυνατά, ὡστε μ' ἐφάνη ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μ' ἐκτύπησε διὰ τοῦ βράχου του. Τόσον ἦτο δυνατὸν τὸ κτύπημα! Ζαλισθεὶς λοιπὸν ἔχασα τὴν ἰσορροπίαν μου καὶ ἔπεσα... ἐν ᾧ συγχρόνως ἡ φίλη μου Κίσσα μανιώδης καὶ κραυγάζουσα, ἐκυνήγησε τὴν γλαυκὰ ἔως ὅτου τὴν ἠνάγκασε νὰ φύγῃ.

Ἡμῖν καταπληγωμένοι... σχεδὸν νεκροί... καὶ ἐὰν οἱ κλάδοι ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιπτον δὲν ἐμετρίαζον βαθμῆδον τὴν ὀρμὴν τῆς πτώσεώς μου, θὰ ἐπιπτον διὰ μίας κάτω καὶ κάτω καὶ ἐξάπαντος θὰ ἐφονευόμην. Ὅτε εὐρέθη κατὰ γῆς προσεπάθησα νὰ πετάξω, ἀλλὰ δὲν εἶχον δυνάμεις· προσεπάθησα νὰ σταθῶ εἰς τοὺς πόδας μου, ἀλλὰ τὸ ἔδαφος ἦτο ὀλισθηρὸν καὶ κατωφερές, διότι εἶχον πέσει ἐπὶ τοῦ ὑελοσκεποῦς φυτοκομείου τοῦ Βοτανικοῦ κήπου. Ὀλισθήσας λοιπὸν κατεκυλισθην ἐπὶ τῶν ὑέλων, ἔως οὐ ἀπαντήσας ἄνοιγμά τι ἔπεσα ἐντὸς τοῦ φυτοκομείου πλησίον τῆς ρίζης δένδρου τινός καὶ ἐλειποθύμῃσα...

Ζ.

ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ.

Ὅτε συνῆλθον ἐκ τῆς λειποθυμίας μου, εἶχεν ἤδη ἐξημερώσει καὶ ἐγὼ ἀκόμη ἤμην εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, καθ' ὅλον δὲ τὸ σῶμα ἡσθάνομην πόνους φρικτοῦς, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἐστένάζον μετ' ἀγωνίας, ματαίως ἐπικαλούμενος βοήθειαν.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὸ φυτοκομεῖον γέρον κηπουρός, ὅστις ἀκούσας τοὺς στεναγμούς μου μ' ἐπλησίασε κλονούμενος, καὶ μ' ἐπῆρεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ψιθυρίζων.

— Ὡ τὸν κακῶμενον τὸν σπουργίτη! θὰ ἦνε πολὺ ἀρρωστος! Μερικοὶ λένε ὅτι αὐτὰ τὰ πουλιὰ πειράζουν τοὺς καρπούς καὶ τοὺς σπόρους... Μὰ ἐγὼ ξέρω πῶς παστρεύουν τὰ δένδρά μου καὶ τρώγουν τὰ σκολῆκια καὶ τὰ γαπαῶ...

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ γέρον κηπουρός, ἐκύψεν ὀπίσω μεγάλης γάστρας καὶ ἐπῆρε μαύρην φιάλην πλήρη οἴνου, κατὰ τὰ φαινόμενα, παρὰ τῆς ὁποίας ἐζήτει συνεχῶς παρηγορίαν, καὶ ὅθεν ἤντλει τὴν πρακτικὴν του φιλοσοφίαν. Καὶ εἰς πᾶσαν μὲν ἄλλην περίστασιν ἦτο ἀναντίρρητος ἢ χρησιμότης τῆς ἀγαπητῆς ἐκεῖνης φιάλης, ἰδίως ὅμως κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐφάνη εἰς ἐμὲ σωτήριος, διότι μάλιστα ὁ γέρον ἔσταξεν

εἰς τὸ στόμα μου δύο ἢ τρεῖς στάλας οἴνου, καὶ ἀμέσως ἡσθάνην ὅτι ἀνεγεννήθην. Ἀφ' οὗ μ' ἐπότησε μ' ἀπέθεσε κατὰ γῆς καὶ με παρετήρει φιλοστόργως. Ἐγὼ δὲ ἐτίναξα τὰ πτερὰ μου τὰ ὅποια ἦσαν ἄνω κάτω, ἐστάθην ἐπὶ τῶν δύο ποδῶν μου κλονιζόμενος ὅμως, καὶ ἐκύτταξα τὴν ἰλαρὰν καὶ ἀκτινοβολοῦσαν ὄψιν τοῦ σωτήρός μου.

— Νὰ μοῦ ζήσης σπουργίτη μου! Κύτταξ' ἐκεῖ πῶς ἐζωντάνεψε!... Τὸ κρασί ἐθαυματούργησε.

Καὶ πρὸς ἐνδειξιν τῆς πρὸς τὸν οἶνον ὑπολήψεώς του ἔφερον εἰς τὰ τρέμοντα χεῖλη του τὰ χεῖλη τῆς φιάλης καὶ τα ἠσπάσθη ἀπλήστως.

— Ἄς τον πάγω 'ς τὴν κυρίαν Ἐλένη, ποῦ τὰ γαπαῶ τὰ πουλιά. Εἶνε μικρὸ... μὰ θὰ της ἀρέτῃ.

Ἐγὼ δὲ ἀμέσως ἀπεκρίθην ἐν τῇ γλώσσῃ μου ὅτι εὐχαρίστως θὰ ὑπάγω.

Καὶ ταῦτα λέγων μ' ἐπῆρε ἑλαφρὰ ἐντὸς τῶν γονδρῶν χειρῶν του, καὶ ἔτρξεν ὡς τρελλὸς διὰ νὰ εὕρῃ τὴν κυρίαν του.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ καλὸς κηπουρός μ' ἐκράτει τρέχων, ἐγὼ ἐσεκπέτομην περὶ τῆς θέσεώς μου αἰσθανόμενος συγχρόνως φρικτοὺς πόνους, ὡστε οὐδὲ κἂν μ' ἐλύπησεν ἡ στέρησις τῆς ἐλευθερίας μου· ἀπεράσιστα δὲ ἐνδομύγως ὅτι δὲν θὰ προσπαθῆσω νὰ δραπετεύσω... ἐὰν βεβαίως ἤθελον πέσει εἰς καλάς χεῖρας.

Εἶχον σχεδὸν βαρυνθῆ τὸν πλάνητα καὶ ἄστατον βίον, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου τόσα καὶ τόσα ἔπαθον, ἰδίως ἔνεκα τῆς πρὸς τὰ ταξίδια μανίας μου ὁ καιρὸς τῆς σκέψεως ἐφθασε.

Ὅτε δ' ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐν πρώτοις προσεπάθησα νὰ γνωρίσω τὴν νέαν μου κυρίαν. Ἐξ ἡ μόνη μετὰ τῆς μητρὸς της, καὶ ἐπὶ τῶν δύο ἐκείνων προσώπων διέλαμπεν ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας των.

Κατόκου ἐν τῇ ἐξοχικῇ των οἰκίᾳ, καὶ ἡ μὲν μητὴρ εἰργάζετο ἢ ἀνεγίνωσκε προσπαθοῦσα νὰ διασκεδάσῃ τὰς θλιβερὰς σκέψεις τὰς ὁποίας τῇ ἐνέπνεεν ὁ πρόσφατος ἐπὶ θάνατος τοῦ συζύγου της, ἡ δὲ Ἐλένη— ἡ νέα μου κυρία—διήρχετο τὴν ἡμέραν της περιποιομένη τῶνθῃ της, ἀναγινώσκουσα, κεντῶσα ἢ βράπτουσα πλησίον τῆς μητρὸς της, καὶ κακοσυνειθίζουσα διὰ ζαχωρωτῶν καὶ θωπειῶν τὸν προσφιλῆ της Πυργίτην, ὅστις ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐγένετο ὁ εὐνοούμενος τῆς οἰκίας.

Καὶ τὴν μὲν ἡμέραν συνάδουον τὴν κυρίαν μου εἰς τὸν κήπον, καὶ ἐβλέπομεν τὸν γέροντα κηπουρὸν εὐθυμον πάντοτε καὶ ῥοδοκόκκινον,—τὴν Κίσσάν μου ὅμως οὐδέποτε ἐπανεῖδον, ἂν καὶ ἐπεθύμουν πολὺ—ἐπεσκεπτόμεθα ἔπειτα πτωχὰς τινὰς οἰκογενεῖας καὶ ταῖς ἐδίδομεν ἐλεημοσύνην, τὴν δὲ νύκτα διὰ τὸν φόβον τῶν γάτων ἐκοιμώμην ἐντὸς κλωβίου κρεμαμένου ἐκτοῦ παραθύρου τῆς Ἐλένης.

Τοιαύτη ἦτο ἡ ζωὴ μου. Τί ἄλλο θέλετε νὰ σας εἶπω προσφιλεῖς ἀναγνώστριά μου; Μὴ ζητεῖτε νὰ σας διηγηθῶ καταλεπτῶς τὴν εὐτυχίαν μου· διότι κατὰ τι σοφὸν λόγιον «Ἡ εὐτυχία δὲν ἔχει ἱστορίαν!»

Τὸ θέρος παρήλθε καὶ τὸ φθινόπωρον ἐπλησίαζε συνωδευόμενον ὑπὸ τῆς ὀμίγλης καὶ τῶν ψυχρῶν νυκτῶν, αἱ ὁποιαὶ ἦσαν βλαβεραὶ καὶ εἰς τὴν μητέρα καὶ εἰς τὴν κόρη. Ἀπερασίστη λοιπὸν νάφισωσ-

τὴν ἐξοχὴν καὶ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν πόλιν εἰς τοῦ γαμβροῦ τῆς μεγάλης κυρίας μου.

Ἡ Ἐλένη μου καταγινομένη εἰς τὰς προτοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεως ἠναγκάσθη νὰ με λησμονήτῃ ὀλίγον. Δοιπὸν οὔτε καθαρὸν νερὸν εἶχον πλέον, οὔτε τροφήν καὶ τὸ κλωβίον μου ἦτο πλήρες ἀκαθαρσιῶν· ἀλλ' ἡ στέρησις αὕτη ἐχρυσουτο ὑπὸ τῶν χρυσοῦν ἀκτίνων τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀνειροπολήσεως.

ὦ νεότης! πόσον εἶσαι εὐτυχὴς ὅταν ἔχῃς εἰς τὸ πλευρόν σου τὰς δύο ταύτας πτερόποδας συντρόφους, αἱ ὁποῖαι καλύπτουσι διὰ τοῦ παρηγόριου πέπλου τῶν τὴν πραγματικότητα τῶν παθημάτων σου!

Ἐπὶ τέλους τὰ πάντα ἤτοιμάσθησαν, ἡ ἀμαξία ἐστάθη ἐξω τῆς θύρας, καὶ ὅμως ἐγὼ ἤμην ἀκόμη ἐντὸς τοῦ κλωβίου μου, κρεμαμένου πάντοτε εἰς τὸ παράθυρον τῆς μικρᾶς μου κυρίας.

Καὶ κυρία καὶ ὑπρέτρια εἶχον ἤδη καταβῆ. Ἐνόησα ὅτι μ' ἐλησμονήσαν... ἀνετριχίασα, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ λειποθυμήσω...

Ἀλλὰ δὲν ἦτο ὥρα θλίψεως καὶ σκέψεως, ἔπρεπε νὰ δείξω ὅτι μ' ἐλησμονήσαν.

— Κουί! κουί!! κουί!!! ἀνεφώνησα! Κουί! κουί!! κουί!!! καὶ τὸ ἄσμά μου μετετρέπη εἰς παρατεταμένον παράπονον. Δὲν ἐλησμονήσα μάλιστα νὰ πετάξω συγχρόνως καὶ νὰ σταθῶ εἰς τὰ σύρματα τοῦ κλωβίου μου.

Καὶ πάλιν ἀνεφώνησα! Κουί! κουί!! κουί!!!

Ἡ Ἐλένη μὲ ἤκουσε καὶ ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνέκραξε:

— Τὸ πτηνόν μου! τὸν καυμένον τὸν Πυργίτην τὸν ἐλησμονήσα... ἡ ἀχάριστος!..

Καὶ ἐλαφρὰ ὡς ἔλαφος ἐν ῥοπή ὀφθαλμοῦ ἀνέβη τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, καὶ ἐξεκρέμασε τὸ κλωβίον μου, ἐν ᾧ ἐγὼ ἐξέφραζον τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ χερμοσύνων κραυγῶν.

Ἀφ' οὗ κατέβη, ἐσκέφθησαν ποῦ νὰ με θέσωσι διότι τὰ φορέματα τῶν κυριῶν μου ἦσαν τόσῳ πλατέα, ὥστε ἐγέμιζον ὅλην τὴν ἀμαξίαν καὶ δὲν ἔμενε τόπος· ἔπειτα δὲ καὶ τὸ κλωβίον μου ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας παρημελημένον, δὲν ἦτο εὐάρεστον οὔτε εἰς τὴν ὄψιν οὔτε εἰς τὴν ὄσφρησιν· καὶ ἐγὼ δὲ τὸ ἠσθάνομην καὶ ἔτρεμον, ὑποπτεύων τί ἔμελλε νὰ συμβῇ! Μετὰ πολλὰς σκέψεις ἀπεφασίσθη ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ με παραλάβωσιν ἐντὸς τῆς ἀμαξίας, ὅθεν μὲ παρέδωκαν εἰς τὴν ὑπρέτριαν — τὴν προσωπικὴν ἐχθρὰν μου — ἡ ὁποία πάντοτε ἐδραττε πᾶσαν περίστασιν τοῦ νὰ με πειράξῃ καὶ τὴν ὁποίαν ὡς ἐννοεῖτε ἐμίσουν ὅσῳ δύνασθε νὰ φαντασθῆτε.

Τί νὰ κάμω! ἔπρεπε νὰ ὑποφέρω μετὰ ὑπομονῆς, καὶ ἀνέβην μετ' αὐτῆς εἰς τὸ ὀπίσω κάθισμα τῆς ἀ-

μάξης. Κ' ἐγὼ ἐβλεπον ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖ ἡ θέσις μου, καὶ δὲν μ' ἐπείραζε τόσον τοῦτο, ὅσον ἐσυλλογιζόμην ὅτι εὐρισκόμην μακρὰν τῆς κυρίας μου ἡ ὁποία ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ μ' ἔχη πλησίον τῆς, μὲ παρέδωκεν εἰς χεῖρας τῆς ἐχθρᾶς μου. Ὅθεν καὶ ἐγὼ ἐν ᾧ ἐκείνη ἐστήριξε τὴν χεῖρά τῆς ἐπὶ τοῦ κλωβίου μου καὶ παρετήρει ἀμέριστος δεξιά καὶ ἀριστερά, ἐπλησίασα σιγαλαγά, καὶ τὴν ἐδάγκασα τὸν δάκτυλον. — ὦ! ἀνέ-

κραξεν ἐκείνη καὶ ἐνόμισα ὅτι ἠθέλε νὰ με βίβῃ παρευθὺς, ἀλλ' ἐφοβήθη φαίνεται τὴν κυρίαν τῆς καὶ δὲν ἐτόλμησε κἂν νὰ μ' ἐργίση. Ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξέβαλλον ἄστραπὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐνόησα ὅτι ἐζήτει εὐκαιρίαν νὰ μ' ἐκδικηθῇ... Οἶμοι! Μετ' ὀλίγον ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ κλωβίου καὶ ἔστρεψεν ἀλλοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς· ἐν πρώτοις ἐκινήθη νὰ ἐξέλθω καὶ νὰ φύγω, ἀλλὰ ἡ σκέψις μ' ἐκράτησε.

— Προφανῶς, εἶπον κατ' ἐμαυτόν, ἡ Μαρία — οὕτως ὠνομάζετο ἡ ὑπρέτρια — ἤνοιξε τὴν θύραν διὰ νὰ φύγῃ, καὶ θὰ εἶπῃ εἰς τὴν κυρίαν Ἐλένην, ὅτι τυχαίως ἤνοιξεν ἡ θύρα τοῦ κλωβίου καὶ θάπαλλαχθῇ ἀπὸ σοῦ.

Πρόσεχε μὴ τῆς κάμῃς αὐτὴν τὴν χάριν.

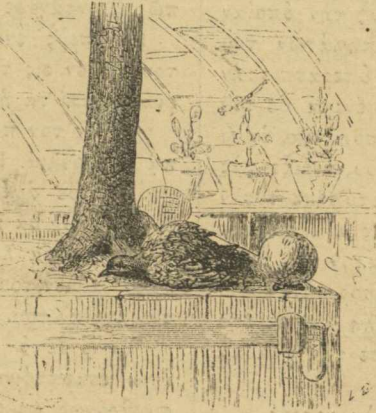
Ἀπεσύρθην λοιπὸν εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν τοῦ κλωβίου καὶ ἔμεινα ἐκεῖ ἀκίνητος. Ἡ δὲ Μαρία βλέπουσα ὅτι ἡ πανουργία τῆς δὲν ἐπέτυχε καὶ ὅτι δὲν ἤμην ὀλιγώτερον ἐξυπνος αὐτῆς, ἔκλεισε πάλιν τὴν θύραν ὑβρίζουσά με.

Μετ' ὀλίγον ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου· μόλις κατέβη τῆς ἀμαξίας ἡ κυρία μου καὶ εὐθὺς ἦλθε νὰ με ἰδῇ. Οἶμοι! πῶς μὲ εἶδε! ἤμην ὁ δυστυχὴς καταθρογγεμένος διότι ἐν ᾧ κατέβαινε ἡ Μαρία, ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς τὸ κλωβίον καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἔγεινε ἄνω κάτω καὶ νερὸν αἰὶ τροφή καὶ Πυργί-

τῆς· ὥστε ὅτε μ' ἐπλησίασεν ἡ Ἐλένη, τὸ κλωβίον ἔσταξε καὶ ἐβράχη τὸ φόρεμά τῆς. Ἐν ᾧ δ' ἐκείνη ἠθέλε νὰ με παραλάβῃ εἰς τὴν πρώτην θέσιν, τὴν ἐμπόδισεν ἡ μήτηρ τῆς ἰδοῦσα τὸ βρεγμένον φόρεμά τῆς· διότι ἐνόμισεν ὅτι ἐγὼ ἔχουσα τὰ νερὰ λουόμενος, καὶ χωρὶς νὰ ἐξεπάσῃ μ' ἔδωκε πάλιν εἰς τὰς χεῖρας τῆς ὑπηρετρίας ἡ ὁποία μ' ἐπῆρε μαζί τῆς καὶ εἰσήλθομεν εἰς μίαν τῶν ἀμαξίων τῆς τρίτης θέσεως.

Ἐκεῖ εὐρομεν καὶ ἄλλους ἐπιβάτας ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι μὲν ἐκάπνιζον σκεπτικοί, ἄλλοι δὲ συνωμίλουθον ἠσυχῶς, περιμένοντες τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως. Τέλος ἦλθεν ὁ ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἀφ' οὗ ἐπῆρε τὰ εἰσιτήριά μας, ἔκλεισε μετὰ κρότου τὰς θύρας, ἠκούσθη δυνατὸς συριγμὸς καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησε.

(Ἐπεται συνέχεια.)

... Ἐπεσα ἐντὸς τοῦ ὑλοσκαπεῶς φωτοκομείου παρὰ τὴν ρίζαν δένδρου τινός· καὶ ἐλειποθύμησα... (σελ. 79.)

Ἐντὸς τῆς ἀμαξίας... ἐπρότεινε εἰς τὴν Μαρίαν νὰ μ' ἀγοράσῃ... Τρέμω ἀκόμη... (σελ. 86.)